

БРАТИ

ГРИММ

КОРОЛЬ ДРОЗДОВОРОД

МАЛЮВАВ

Ю. ХАРЬКОВ

Була в одного короля донька неабиякої краси, але горда та пишна.

Жоден жених не подобався їй—всім вона відмовляла
та ще й глузувала.

Якось влаштував король великий бенкет і запросив женихів. Вишикувалися вони в ряд за званням: спершу королі, потім герцоги, князі, графи, барони і, нарешті, звичайні дворяни.

Повели королівну вздовж того ряду, щоб вибрала жениха,
але жоден їй не сподобався.

Один був затовстий, другий — зависокий, третій — замалий, четвертий — надто білолиций, п'ятий — дуже червонощокий, шостий не зовсім рівно стояв...

Більш за всіх образила вона одного доброго короля, який мав трохи криву бороду.

—Ха-ха-ха! В нього борода, наче дзьоб у дрозда!—реготала королівна.

І відтоді прозвали короля Дроздобородом.

Старий король страшенно розгнівався на дочку і запрягся, що віддасть її за першого жебрака, котрий підійде до палацу.

Через кілька днів під вікном короля зупинився мандрівний співець і заспівав, сподіваючись дістати хоч невелику милостиню.
— Покличте його сюди! — наказав король.

— Твій спів мені так сподобався, що я віддам за тебе свою дочку.
Я запряся віддати її за першого жебрака і не відступлюся
від своєї присяги.

Ніякі благання не допомогли королівні — її обвинчали із співцем.

— Не годиться, щоб жебракова жінка залишалася в моєму палаці.
Забирайтеся геть звідси, — сказав король.

Жебрак узяв дружину за руку й повів, і вона мусила йти
за ним пішки.

Довго йшли вони і прийшли до великого темного лісу.
— Чий це ліс, чия земля? — запитала стомлена королева.
— Дроздоборода-короля. Якби ти не відмовила йому, була б ця земля твоя.
— Ох, я нещасна, нащо мені врода? Чом я не вийшла за Дроздоборода?

— Чиї це луки, чия земля? — знову запитала королівна.
— Дроздоборода-короля. Якби ти вийшла за нього, була б твоя.
— Ох, я нещасна, нащо мені врода? Чом я не вийшла за Дроздоборода?
— Мені зовсім не до вподоби, — мовив співець, — що ти жалкуєш, чом не вийшла за іншого. Хіба я такий вже поганий для тебе?

Нарешті прийшли вони до малесенької хижки.
— А це моя й твоя хатина, в ній ми з тобою будемо жити.
— А де слуги?
— Які слуги? Ти маєш сама робити все, що треба. Розпали вогонь у печі та звари мені їсти. Я дуже втомився.

Але королівна не вміла нічого робити, і жебрак мусив сам докласти рук, хоч і в нього не дуже виходило.
...З'ївши нужденну вечерю, полягали спати.

Назавтра жебрак збудив дружину ще вдосвіта, щоб поралася в хаті.

Так бідували вони кілька днів, поки не з'їли всі припаси. Тоді чоловік і каже:

— Довше так не можна, щоб ми тільки їли й нічого не заробляли. Берися плести кошики.

Почала вона плести, але цупка лоза подряпала їй ніжні руки до крові.

— Бачу я, що з цього не буде діла. Візьмись-но прости, може, це в тебе вийде краще, — каже чоловік.

Сіла королівна за прядку, але тонка нитка порізала їй ніжні пальці.
— Нездатна ти ні до якої роботи, наберусь я з тобою лиха.
Спробуймо ще торгувати горщиками та всяким череп'яним посудом.
Поїдеш на базар.

Мусила вона послухатись — не вмирати ж з голоду.
Першого дня їй торгувалось добре, бо в такої вродливої жінки
люди купували охоче і платили стільки, скільки загадає.

Якось сіла вона скраю на базарі, виставила крам. Аж тут де не взявся вершник, наїхав конем на її посуд, потоптав на черепки. Гірко заплакала жінка і побігла додому розповісти про нещастя.

—А хто ж сідає з горщиками край базару?— відказав чоловік.—
Бачу я, що ти нездатна ні до якої путящої роботи. Сказали мені,
що можуть взяти тебе у королівський палац служницею на кухню,
за самий тільки харч.

**І королівна стала служницею на кухні, мусила слухати кухаря
І виконувати найчорнішу роботу.**

Під фартушком ховала вона двоє горняток, складала туди всякі недоїдки і приносила додому, щоб і чоловік мав що їсти.

Та ось король того королівства оженив старшого сина, і в палаці справляли гучне весілля.

Бідна служниця стала в куточок біля дверей, щоб хоч трохи подивитися.

Запалили світло, стали входити гості, зодягнені пишно та красно. Королівна з сумом думала про свою долю, проклинаючи себе за гордість та пиху, що довели її до такої ганьби, у такі злидні вкинули.

Слуги вносили до зали смачні запашні страви і часом кидали їй недоїдений шматок. А вона ховала його під фартушок.

Аж ось вийшов і сам королевич, весь у шовку та оксаміті, з золотим ланцюжком на шиї.

Аж ось вийшов і сам королевич, весь у шовку та оксамиті, з золотим ланцюжком на шиї.

Побачивши вродливу служницю, взяв її за руку і хотів повести у танок. Але як же перелякалася вона, пізнавши у ньому короля Дроздоборода, якого колись так образила...

Дроздобород силоміць потяг її до зали. І враз шворка, на якій тримались кишені під фартушком, урвалась—впали горнята, розсипались недоїдки. Гості вибухнули реготом, а бідолашна королівна кинулась тікати.

На сходах наздогнав її Дроздобород і ласкаво звернувся до неї:
— Не бійся мене. Це ж я—твій жебрак і той вершник, що потоптав
твої горщики. Все це я робив, аби зламати твої гордощі та покарати
тебе за насміх.

Вона гірко заплакала й сказала:
—Я тебе тяжко образила і не гідна бути твоєю дружиною.
—Не плач, усе лихо минулося, тепер ми справимо наше весілля.

Щаслива королівна, вбрана у розкішні шати, сиділа за столом поруч з нареченим. Тут були і її батько, і придворні. Всі бажали їй щастя в шлюбі з королем Дроздобородом. І почалося справжнє радісне весілля.

The background features a stylized illustration of curtains in shades of yellow, brown, and red. In the center, there is a green oval frame with a dotted border and ornate floral and scrollwork decorations in yellow, orange, and black. The word "КІНЕЦЬ" is written in a bold, black, stylized Cyrillic font within this frame.

КІНЕЦЬ

Укркінохроніка, Київ-133, Щорса, 18
Держкіно УРСР
1982 р. Ціна 30 коп.